

Otava 1. - 8. července 2017

Účast: Vilda a Věra se Štěpánem a Natálkou, Zbyněk a Barča, Marcel a Lada, Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Honza A., Gába, Maré a Marta, Pína, Tereza, Míla a Ema, Prcek, Zdenda a Jana s Adélkou, Tomáš a Bára, Patrik, Jirka H., Standa

Sobota 1. července 2017 (příjezd do Nového Městečka): Jako předvoj hlavního pole účastníků letošní Velké vody, při níž jsme se po čtyřech letech vrátili na oblíbenou Otavu, do naší startovní základny v oblíbeném kempu Nové Městečko, dorazili již v sobotu Vilda a Věra se Štěpánem a Zbyňka s Barčou. Po několika hodinách jízdy jim zcela pochopitelně vyschlo v hrdlech, tudíž po postavení stanů na příjemném travnatém plácku v borovicovém lesíku se večer mohli věnovat vegetění při posezení u stolků mezi stany. Kluci se seznamovali pomocí fernetu a holky slivkou a prý vyhrály, protože pomyslnou cílovou pásku, zde zastoupenou dnem lahve, protrhly jako první. Nutno však gentlemansky dodat, že zásoby fernetu byly přeci jen větší.

Neděle 2. července 2017 (Nové Městečko): V noci sice sprchlo, ale přes den již zase bylo hezky, takže nic nebránilo tomu vydat se na plánovaný pěší výlet. Nuže, dobrá, ale takový výlet, to není jen tak! Může se při něm stát ledacos nepříjemného. Výletník může kupříkladu slápnout do louže nebo třeba na zmiji. Může dostat úpal nebo zakopnout a rozbít si koleno. A co pak? Kde se dovolá pomoci uprostřed hlubokých šumavských hvozdů? Potřebná porce kilometrů se přeci dá absolvovat mnohem bezpečněji, kupříkladu na trase stany – bufet – stany – bufet ... Člověk se tak navíc může ihned pozdravit s dnes dorazivšími kamarády a nevystaví je přitom zbytečnému a nedůstojnému čekání. A tak se s bufetovými výletníky jako první v neděli přibývší uvítali Marcel a Lada, kteří cestu domů na Moravu po dovolené u Balatonu absolvovali na motorce oklikou přes Šumavu.

Za nimi, později během odpoledne a podvečera, pak postupně přijížděli: Pavel a Helča s Kájou a Pájou, Honza A., Gába, Maré s Martou, Pína a Tereza.

Zdá se to být téměř neuvěřitelné, jen pomyslete, jakou neuvěřitelnou shodou náhod a nepředvídatelných okolností to nastalo, ale i oni si jako jejich předchůdci nejprve postavili stany a pak zamířili do kempovní restaurace. Na tomto místě stojí za to zmínit Honzův nový rodinný vigvam zakoupený jen o den dříve na výstavě stanů v Letňanech. Velikostí se jeho hangár téměř vyrovnal Nové radnici Kubínů, jenže při premiérovém stavění za asistence čtyř pomocníků zjistil, že část tyček byla polámaná. Holt, není radnice jako radnice. A nejsou tyčky jako tyčky, ale k tomu se vrátíme později, jelikož to je zase jiný příběh. Ano, modří již vědí, a vy ostatní tušíte správně, ale počkejte si!

Venkovní posezení před restaurací na „stylových“ červených plastových zahradních židličkách jsme si zpříjemnili večerí, při níž jsme pojedli mj. luxusní výpečky či kuřecí směs, plátek nebo vrchol globální gastronomie, sen generací Čechů, smažák. A zdejší Velbloud 13° byl asi ten úplně nejvíce nejvhodnější nápoj pro umocnění jeho nezaměnitelné chuti.

U baru jsme hledali knihu přání a stížností, abychom si oživilí pět let staré opilecké zápisky, jimiž jsme ji zde tehdy obohatili, ale vrchní nám se smutkem sdělila, že ji zde bohužel nemá, protože tuto cennost má schovanu doma. Prý protože zde mezitím působil jiný provozovatel, ale my věděli, že právě naše plky z knihy učinily relikvii významem se rovnající minimálně svatému grálu.

Chtěli jsme zde večer posedět, jenže restauraci si zarezervovali od 21 hodin jiní táborníci, a i když nakonec asi ani nedorazili, byl to pro nás signál k přesunu do našeho stanového městečka.

U babičky recepční jsme si koupili dva balíky palivového dříví uskladněného na záchodcích, ale bylo teplo, takže jsme nakonec ani ohýnek nezažehli. Jednoduše jsme na to asi byli líní, ale to nemůžeme přiznat. Koneckonců dříví se nekazí a zítra se bude hodit.

Rozložili jsme další stolky a židličky, vyndali nové lahve a „seznámili se se Zbyňou“. Povíдали jsme si a dnes nikoliv k tanci, ale alespoň k poslechu a zpěvu, nám zahrál Š.M.A.K., respektive jeho zde přítomná část ...

Pondělí 3. července 2017 (Sušice /Chmelenský jez/ – Velké Hydčice; 13,1 km): V noci asi kolem třetí hodiny zapršelo, ale jen jsme se převalili na boku a spali dál v klidu. Než budeme balit, stany oschnou... Ráno zapršelo znovu.

Tak jo, snídaně, sbalení mokrých stanů a pohled na řeku. Vody na prd, stejně jako včera. Takže platí, co jsme si domluvili již večer. Plavba v úseku z Nového Městečka se ruší, kánoe na hladinu spustíme až v Sušici. Vzpomínka na to, jak jsem před pěti lety táhli loď kilometr a půl korytem Otavy pod **jezem v Dlouhé vsi**, protože zde vodu krade náhon do malé vodní (žiznivá a nenasytná) elektrárny, nebyla sice nejčerstvější, ale tato zkušenost, již by se snad vyrovnalo jen absolvování Jizerské padesátky na běžkách v srpnu, byla stále živá. Na rčení o tom, že zážitek nemusí být nutné pozitivní, ale hlavně musí být silný, určitě něco je. Tedy pokud si nechcete stříhnout děja vu.

Kolona našich plně naložených vozů se protáhla pod zdviženou závorou u vjezdu do autokempu a po silnici kopírující tok Otavy dojela až na konec Sušice ke Chmelenskému jezu, hned vedle zdejšího vodáckého tábořiště.

Složili jsme svoje čtyři kánoe a počkali do asi půl dvanácté, než nám z půjčovny dovezli další čtyři kousky. Nastrčit chlápku z půjčovny na placení Pínu se ukázalo jako prozíravý nápad, protože dostal slušnou slevu. Ale možná nám jen zatajil, že za slevičku poskytl nějaké lechtivé fotografie Šůvinky s otiskem její tlapičky.

Počasi nám dnes dělalo radost, svítilo sluníčko a bylo teplo, a tak jsme udělali skupinové foto a řidiči vyrazili do tábořiště ve Velkých Hydčicích. K naší radosti bylo téměř prázdné, a tak jsme si po obvyklém přemítání, zda nejlepší plácek je vpravo, vlevo, u řeky či u bufetu, ve stínu či na sluníčku, zvolili luxusní V.I.P. místočko ve výběžku ohraničeném z jedné strany řekou a ze dvou stran lesíkem. Po postavení stanů a občerstvení v bufetu pak řidiče odvezli zpět dvěma auty Marcel a Lada, kteří se s námi na řece dnes neplavili.

Není lepšího začátku vodní pouti než si sjet nějaký pěkný splav. Přestože vody v řece bylo málo, **Chmelenský jez** jí měl dost, takže jsme ho sklouzli, jak komu bylo libo, buď po spádové desce podél kamenné levobřežní navigace nebo šlajsnou s menším schodem.

Konečně jsme pluli, no tedy pluli a občas drhli, ale na mělčině jsme uvízli jen zřídkakdy, naopak na některých úsecích Otava tekla docela svižně.

Asi dva kilometry od místa startu jsme v kempu v Dobršíně udělali zastávku na pivo, po delším přemítání, jestli to má smysl, když na oběd půjdeme až na Rabí. Honza A. zde alespoň vyřešil po telefonu vrácení peněženky plné dokladů, kterou Pína našel před vyplutím u jezu. Byla nějakého chlápka z Ostravy, na kterého získal kontakt přes spořitelnu, čímž mu nechtěně zablokoval platební kartu. Domluvili si předání pod Rabím a my mohli konečně pokračovat dál.

Než jsme dopluli do Rabí, Pína s Terezou se stihli vykoupat. Tedy ne úplně dobrovolně, nutno dodat. To již jsme se rozdělili na dvě skupiny. Čelní ve složení: Vilda – Věra, singlující Štěpán, Zbyněk – Barča a Pína – Tereza chytla nějaký silnější proud, a tak získala náskok. Po

telefonické informaci od Marcela a Lady, že na Rabí jsou dnes všechny hospody zavřené, zastavila v Čepici, ale zde také nevařili, takže pak raději spěchali až do Hydčic.

Druhá skupina tvořená posádkami: Maré – Marta, Honza A. – Gába, Pavel – Pája, Kája – Helča, se nejprve setkala s Ostravákem a jeho rodinkou pod Rabím, kde mu předáním šrajtofle udělala očividně dost velkou radost. I oni se zde dozvěděli o zavřených hospodách. Na jednu stranu byli rádi, že se v dnes panujícím vedru nemuseli trmáčet do kopce do vesnice, na druhou ale cítili čím dál více se stahující žaludky zoufale vysílající signály do mozků. Kurňa, už sem pošli nějaký knedlík!

Poté co sešoupli druhý dnešní jez, **Podrabský mlýn**, zaregistrovali na levém břehu bufetový stánek.

„Máte párky?“ Volala s nepřeslechnutelným zoufalstvím v hlase Helča na bufetáře, který vycítil, že by dnes konečně něco mohl prodat.

„Pojďte sem, já vás nasytím,“ nahazoval vějičku, ale ani se nemusel moc snažit. Snědli bychom cokoliv. A hned nám začal líčit, že dělá luxusní hamburgery z housek z pekárny jeho kamaráda a toho nejlepšího lančmítu. Sklapni a hod' ho na pánev, pomysleli jsme si, ale mlčeli jsme. Co kdyby si to nakonec rozmyslel.

Dali jsme se do práce! Když jsme vyjedli burgery, přišly na řadu párky. A k tomu Kozlík 11°. Brzy bylo hotovo. Děda mohl pro dnešek zavřít a my s blaženým výrazem spokojenosti a sytosti v soulodí dopluli do kempu ve Velkých Hydčicích.

Dost dlouho kolem nás kroužila babka správcová, jež nám do omrzení líčila, jak jí vedle tábořící partička vypekla, když jí slíbila, že zaplatí za všechny (myslela si, že i za nás a že k sobě patříme) a pak někam zmizela. Kam asi? Do hospody! Chodila od stanu ke stanu, od autu k autu a pořád počítala, co už má zaplacené, Evidentně se nemohla dopočítat. Nevnímali jsme jí.

Později se z hospody vrátila nejen sousední partička, na níž se hned s výčitkami vrhla správcová, ale i naše čelní skupina. Nasycená ke spokojenosti, protože v putyce došly smažáky, a tak dostali jako náhradu uzeným plněné knedlíky. Takové odškodnění si ovšem nechali líbit!

Večer jsme se uvelebili v sedačkách a na lavičkách kolem ohniště u našich stanů. Maré vytáhl gril a dali jsme se do rožnění klobásek, sýrů a buřtů, k nimž jsme si z bufetu nosili pívko. Pak jsme zapálili oheň stejně jako ostatní party v poloprázdném kempu. A brzy již člověk, když šel do bufetu pro pivo, slyšel, jak se u nich hraje. Někde to znělo pěkně, jinde hůř, ale ten večer měl napříč celým tábořištěm pěknou vodáckou atmosféru. Vedle nás hrála parta Plzeňáků na kytaru a harmoniku a u nás brnkali zase kluci ze Š.M.A.K.u. Bylo relativně teplo, nad hlavami nám svítil měsíc ve tvaru D a milióny hvězd. A protože hezké počasí pak bylo po celý týden, měli jsme vytvořeny předpoklady pro to, abychom si to tu užili. Vody sice nebylo moc, Otava však byla sjízdná, a to nám stačilo ke spokojenosti. Zejména při vědomí, že další jedinou sjízdnou turistickou řekou byla již jen Vltava, kam se sjela celá republika, a podle toho to tam také vypadalo.

Opékali jsme si buřty, ale protože mezitím zavřeli bufet, museli jsme si donést vlastní zásoby piva v PET. Vilda tedy požádal Helču, aby mu podržela dva klacky s buřty. Protože celou dobu předvídala jako bájná věstkyně Sibyla, nebo alespoň kartářka Jolanda, a varovala ho před tím, že mu buřty zaručeně spadnou do ohně, měl jistotu, že budou ve správných rukou. Jen udělal dva kroky od ohně, klacek s prvním buřtem uhořel a špekáček spadl do ohniště.

„Já to věděla!“ Volala Helča, nadávala si, že mu skočila na špek, a mávala přitom druhým klackem tak vehementně, až to byl skoro zázrak, že uzenina neodletěla někam do křoví.

Pivo z PETek bylo pěkně předehtáté, ani nebylo třeba mít ohříváček. No, není čas na hrdinství, řekli jsme si, a překonali to. Pouze Vildův Březňák, který všem bezelstně nabízel, se nesetkal s poptávkou. A tak to bylo vlastně i další večery.

Honza A. pak hodil přišernou tlamu, když zakopl o chladnoucí Marého gril, což naše hovory jakousi podivnou smyčkou svedlo na téma „úpadek světa“. Konkrétně jsme se věnovali například moderním slabikářům, v nichž má Ema místo mísy šroubovák. To tak trochu bylo předzvěstí toho, že už jsme toho dnes prožili dost, a je načase jít spát ...

Úterý 4. července 2017 (Velké Hydčice – Střelské Hoštice; 8,8 km): Sluníčko se od rána schovávalo za mraky, ale bylo teplo a nepršelo, tudíž nic nemohlo pokazit naše pozitivní naladění. Po snídani a sbalení řidiči odvezli bagáž do Střelských Hoštic, kde kolem jedenácté hodiny ve zdejším sympatickém kempu postavili stany. Nazpět všechny odvezli Lada a Maré, který spolu s Martou odjížděl na jeden den do Prahy na koncert Guns N' Roses a odvázel sebou natrvalo i Gábu, s níž jsme se tedy rozloučili.

Trochu jsme proto upravili složení naší flotily tím, že laminátový Titanic jsme hodili na střechu auta, což si jeho lodivod Štěpán pochvaloval. Honza A. singloval, ale naopak se Štěpánem se dnes odhodlal jet Marcel.

Než našich sedm kánoí někdy před jednou vyplulo, to již jsme tradičně byli v kempu poslední, ještě jsme se občerstvili v bufetu. Nikam jsme se ale nemuseli hnát, protože jsme měli před sebou jen devět kilometrů plavby, byť tentokrát s šesti jezy.

Na cestu jsme se vybavili zásobou míchaných nápojů: Hu-Hu, bavoráka a Honzovy novinky „ginokurky“ („ginokamurky“). Pro ty, kdo to ještě nerozluštili, byl to gin s tonikem a nastrouhanou okurkou. Vlastně místo toho toniku tam možná byla sodovka. Zkrátka byl to trochu humus, ale s vodáckým heslem „hlavně, když to teče“ to šlo pít. Jo, a jako záloha byl ve hře i tajný Žolík představovaný Vildovým Břežňákem.

Takovéto hmotné zabezpečení přímo vybízelo k tomu, abychom cestu absolvovali, pokud možno v soulodí. Ne vždy to šlo, přeci jen na volejích před jezy to moc neteklo, ale pořád bylo dost dlouhých úseků, kde jsme se této taktiky mohli držet, a také jsme tak činili.

Nedlouho po opuštění kempu jsme dospěli k prvnímu z jezů, jímž byl [Prácheňský](#), nesoucí jméno po na pravém břehu v lesích skrytém vrchu a zřícenině stejnojmenného hradu. Ten kormidelníci sklouzli či spíše skodrcali po spádové desce.

Pokračovali jsme dál a po dvou kilometrech jsme se dostali na začátek Horažďovic. První zdejší jez, [Rosenauerův mlýn](#), zadáci sjeli šlajsnou přes vysoký schod. Buch! Buch! Žádný velký zážitek to nebyl, ale nemuseli jsme loď tahat, a o to šlo.

Jelikož se zde nachází tábořiště, udělali jsme menší zastávku v místním bufetu a pak pokračovali dál. Nejprve nás čekal odporně vysoký jez [Mrskoš](#), kde jsme kánoe museli přenést po břehu, a ještě je spouštět z vysoké kamenné navigace na plázičku asi padesát metrů pod touto hydrou. Safra, už by to tu mohli přestavět a vybudovat tu nějakou mastňáckou retardéru! Taky už máme svůj věk!

Jezy zde byly seřazeny s asi kilometrovými rozestupy, takže brzy jsme se přiblížili dalšímu. Byl jím [Jarov](#) na konci Horažďovic. První tři kánoe jsme zde spustili mezi levým břehem a zavřenou šlajsnou po krátké spádové desce s vysokým skokem, se zbylými čtyřmi jejich lodivodi sjeli („spadli“), přičemž Kája smetl do vody Pínu, který v podjezí chytal spouštěné lodě. O něco později to samé provedl Vilda, tentokrát Kájovi. No alespoň se trochu umyli, že? Sebevědomí si pak zadáci trochu načechrali na [Svatém Poli](#). Tento atypický jez je postaven v místě, kde se Otava zužuje asi na polovinu své šíře a proud zde tak nabírá na síle i rychlosti. Navíc nemá šlajsnou, ale rovný úzký skluz u levého břehu. Všichni jej zdárně zvládli, i když Zbyňa a po něm Pína přitom ve vracáku málem vyjeli až na břeh. Ale jinak to bylo mňam, mňam.

Na asi dvoukilometrovém úseku jsme pak dopíjeli zbytky nápojů a pak již před námi vykoul poslední splav, [Kozlov](#). Nízký, ale s kamením v podjezí, takže jsme jen kánoe pustili dolů, a tam je zachytili Marcel a Kája. Marcel byl přitom smeten do vody, tak se pak ještě nechal

chvíli unášet krátkým úzkým hydrospeedem mezi břehem a ostrůvkem. Hele, fakt už se na to pomáhání ostatním vykašlete! Víte přeci, že za každý dobrý skutek následuje spravedlivý, ale opravu spravedlivý trest.

O půl kilometru dále jsme již konečně zastavili ve Střelských Hošticích, kde jsme se pak postupně přivítali s dnešními posilami. Byli jimi Míla a Ema, kteří přivezli i Natálku, Prcek, Zdenda s rodinou, tj. Janou a Adélkou, a Tomáš a Bára. Začínaly totiž svátky, tedy i volné dny.

Část z nás se vydala na večeri do nedalekého motorestu, část došla jen na terasu zdejšího bufetu a část usoudila, že pozdní odpoledne a podvečer je čas vhodný pro zušlechtění a očistění své mysli a odebrala se na meditaci. Brzy se z jejich stanů ozývalo spokojené pochrupování.

Večer jsme nejprve poseděli v bufetu a pak se přesunuli do kruhu kolem ohně, kde jsme konečně začali pálit dříví, co Pína už dva dny vozil v autě (v Hydčicích jsme totiž topili dřevem, jež jsme zde posbírali po okolí v tábořišti). A i dnes jsme vytáhli grily a na nich si ogrilovali buřty a také jelítka dovezené Bárou. O půlnoci se probral Honza A., který asi změnil časové pásmo na východní pobřeží USA, a tak tu s ním pár dobrých a obětavých lidí vydrželo skoro až do rána, aby nebyl sám ...

Středa 5. července 2017 (Střelské Hoštice – Strakonice; 11,6 km): Přestože jsme měli stany postaveny na západ od řady vysokých stromů lemujících Otavu, a tedy ve stínu, vyhnalo nás ráno horko ze stanů již někdy kolem osmé hodiny. Posnídali jsme tedy a sbalili si bagáž. Zatímco z Prahy se vrátili Maré a Marta, naopak jsme se rozloučili s Marcelem a Ladou, kteří na motorce zamířili domů.

Následoval obvyklý přejezd řidičů s auty do dalšího korálku na šňůře našich otavských tábořišť, jímž bylo Podskalí ve Strakonících. Na loučce nalevo od vjezdu do kempu bylo volno, a tak zde postavili stany. Jó, a teď je konečně na řadě ta avizovaná komická vsuvka. Vilda byl totiž jedním z těch dobráků, co držel v noci hlídku, takže nebyl zcela způsobilý k řízení auta. Takže to zbylo na Věrku. To by nebyl až takový problém, kdyby s tím nebylo spojené stavění stanu.

Po nějaké době, když už ostatní vigvamy stály, se u ní sešli zbylí řidiči. „Kde máš tyčky? ... Ježiši, to je nějaký mikádo!“

To dilema! Nevěděli, jestli mají se vši vážností vyjádřit soucítění nebo se svalit smíchy na zem. No, nakonec se jim alespoň společně podařilo postavit jakous-takous parodii na stan. A ještě k tomu byli pěkně vypečení vedrem, ale zase o to více jim chutnalo orosené pivečko. Bylo božíí!

Ze Strakonice stavěče nazpět odvezli Tomáš a Bára, kteří se dnes, stejně jako Jana s Adélkou, plavby neúčastnili. A tak z Hoštic někdy kolem poledne, po občerstvení v bufetu, vyplula naše flotila, po spuštění kánoí až pod místním nesjízdným jezem, v tomto složení: Zbyňa – Barča, Honza A. – Kája, Míla – Ema, Pavel – Pája, Maré – Marta, Prcek – Helča, Vilda – Štěpán, Natálka – Věra a singlující Zdenda (v dnes z půjčovny dovezené kánoi), Tereza a Pína. Pro upřesnění, Pína již včera večer u ohně sliboval unikátní zážitek, kdy všichni úžasem oněmíme. A tak statečně stanul na palubě nafukovacího paddleboardu. Zpočátku sice strávil dost času na kolenou, což nás vedlo k úvaze, za se z něj stal zbožný člověk, ale na vině nestability byly spíše kameny, jež se občas stavěly do jeho plavební dráhy.

To již jsme asi 200 metrů po vyplutí z kempu, někde v místě, kde jsme proklouzli úzkým jazykem v nízkém kamenitém stupínku, zdolali 4000. kilometr plavby během našich vodáckých akcí od roku 1990. Jenomže to v tu chvíli nikdo nevěděl, takže jsme to ani neoslavili, což bylo možná dobře. Taky bychom nemuseli doplout!

Bylo mimořádně krásně, takže jsme se i několikrát vykoukali, koneckonců dlouhé voleje jen mírně proudící vody mezi vysokými jezy k tomu přímo vybízely.

Na jezích **Horní Poříčí a Dolní Poříčí** jsme poslali či skoníkovali prázdné lodě po spádové desce dolů, jen Honza s Kájou a Maré s Martou by dnes sjížděli asi i Slapskou přehradu, takže na prvním z nich „spadli“ v soulodí zavřenou pravobřežní šlajsnou a na druhém po „skoku“ z larseny zakončeného spádu se skoro zapíchli do vody. Tak tak, že se vynořili. Dolní Poříčí sklouzlo i několik zadáků, ale za tohoto stavu vody to stálo za prd.

V půlce dnešní trasy, po přehození lodí zavřenou šlajsnou dva metry vysokého jezu **Katovice**, jsme zašli na oběd do bufetu ve zdejších kempu na levém břehu. A to byla fakt dobrá volba. No, nic moc jiných možností jsme stejně neměli, ale jeden ze zdejších reklamních sloganů „Dost bylo konzerv“ seděl. Takže záhy jsme si usazení na zastřešené zahrádce čvachtali blahem, když jsme se ládovali plněnými knedlíky, kuřecími řízkami, plátky masa, vepřo-knedlozelem, smažáky či kuřecím salátem. Pěkně to tu odsýpalo, jídla i pití jsme dostali rychle a jelikož po pár dnech na vodě člověk spaluje lépe než Malešice, někteří jim to tu rovnou nechali v „kabinách úlevy“.

Nasycení jsme pokračovali dál směrem ke Strakonícím. V tu chvíli se znenadání přihnal „strašlivý lijavec“, jen jsme se pak nemohli shodnout na tom, zda shůry spadlo jen 23 nebo skutečně celých 25 kapek. A na závěr nás čekala ještě cvičná peřej vinoucí se kolem velkého říčního ostrova. Minuli jsme hráz přepadu do odlehčovacího ramene a postupně, jak jsme po skupinkách připlouvali, do ní vjeli. Jenomže při současném stavu vody peřej nepředstavovala prakticky žádné nebezpečí a naše vodácké schopnosti nemohla mít ani nejmenší ambici jakkoliv prověřit.

Na Zdendu, který již dávno oschnul poté, co v Katovicích předvedl při vystupování z lodi trojitého Axel-Paulsena, již na břehu čekaly Jana s Adélkou, tak je také trochu povozil na voleji.

V podvečer jsme se rozptýlili po okolí, většina přitom zašla na pivko, jídlo či kafčáka přes lávku na ostrov, kde byl velký bufet. To již s námi byli i Standa, Patrik a Jirka H., kteří se za námi přijeli podívat a trochu zapařit.

Když se začalo stmívat, zapálili jsme oheň a také gril a povídali. Po entrée předkapely operativně pojmenované „Smažák a smažák“, při němž nám Pája zapískala na flétnu v kytarovém doprovodu Pavla, začal hrát Š.M.A.K. s hostujícím Tomášem. Zábava se docela rozjela až do okamžiku, kdy ji utlumila paní ze stanu sousedícího vedle nás, která vlastní nespavost sváděla na nás (prý jsme byli hluční) a na své děti (ty, co spokojeně a nerušeně pochrupevaly ve stanu). No nic, trochu jsme tedy stáhli „volume“. Standa se mezitím zmrtil a chtěl zmizet po anglicku, jenže když chtěl zalézt do auta, spustil alarm a upozornil tak na sebe. Ostatní pak postupně, ale ještě během dost dlouhého času, jej následovali...

Čtvrtek 6. července 2017 (Strakonice – Štěkeň; 10,6 km): Letní výheň pokračovala, takže vedro, jež se udělalo od brzkého rána, nás nenechalo dlouho vyspávat. Nasnídali jsme se, sbalili a řidiči přešli do dalšího tábořiště, Štěkně, z níž jsme po předchozích zkušenostech měli trochu strach. Přeci jen pohled na pyramidy hoven stoupající z ucpaných záchodů zanechá v mysli celkem silnou vzpomínku. Letos se ale obavy našťěstí nenaplnily.

Po postavení stanů se řidiči vrátili zpět do Strakonice auty Jirky a Standy. Ti spolu s Patrikem a také Kájou odjížděli dnes do Prahy, takže se s nimi rozloučili a hned spěchali za ostatními na ostrov na něco chlazeného. Žíza byla veliká!

Ani dnes jsme nehodlali dělat nějaké délkové či rychlostní rekordy, takže trasa, jež byla před námi, měla příjemných jedenáct kilometrů. Naše flotila oproti předchozím dni doznala drobných změn, když Míla s Emou zůstali na břehu, Helča se přesunula ke Zdendovi a Prcek k Honzovi A., zatímco Tomáš a Bára singlovali dvě kánoe. Pozice si rovněž prohodili Pína a

Tereza, která zaujala post na paddleboardu, kde si to během dne a vlastně ještě i před vyplutím vyzkoušeli také Honza, Naty, Štěpán, Věra a snad ještě někdo.

Na úvod nás čekal kilometrový volej před odporným monstrem třímetrového **Pětikolského jezu**, kde jsme museli kánoe přenést po levém břehu a pod jezem je spustit po šikové dřevěné skluzavce. Mnohem snazší pak bylo zdolání dalšího jezu **Na Křemelce**, kde jsme zívající přitom nudou propluli nově postavenou „dětskou“ šlajsníčkou a ještě si přitom stihli očistit kánoe kartáči, jimiž bylo pokryto její dno.

Opustili jsme Strakonice a poklidnou plavbou rovinatou krajinou s lesíky a loukami pokračovali dál. Sluníčko nás spalovalo, a tak jsme neopomenuli pravidelně doplňovat tekutiny a také dělat přestávky na koupání, k čemuž jsme využili několika pěkných přírodních „koupališť“.

V půlce dnešní trasy na nás čekal **jez Slaník**, který se stal bezkonkurenčně nejlepším splavem za celou vodu. Menší šlajsnou u levého břehu se valilo i při nízkém stavu velmi slušné množství vody, takže jsme si tento hupík pěkně vychutnali.

A hned pod jezem jsme zastavili ve zdejším nově otevřeném kempu na oběd. Na terase bufetu bylo docela plno, ale nějak jsme se nakonec usadili a docela slušně se zde najedli. Ocenili jsme i změnu jídelníčku, když jsme si pochutnali na pizzách či typičtěji české fish and chips.

Po „masáži lávovými kameny“ při koupání v mělkém ale hbitém proudu pod jezem jsme se vydali na další plavbu. Brzy jsme propluli vesnicí Slaník, kde jsme při minulém splouvání Otavy obědvali v příjemné hospůdce. Od babek na břehu jsme se dozvěděli, že je však již několik měsíců zavřená. No potěš! A to jsme u jezu uvažovali nad tím, že se naobědváme až zde. Ještěže poučení zkušeností z Rabí jsme vsadili na jistotu!

Na zbylých asi pěti kilometrech se naše flotila rozdělila na menší skupinky, takže k **jezu Štěkeň**, za nímž začínalo tábořiště, jsme připlouvali postupně, a postupně, většinou však jen zadáci po vyložení háčků, také zdolávali s řádným ducnutím vysoký schod v jeho šlajsně.

Řádnou sviňárnu, byť nevědomky, provedli Helča se Zdendou. Ti totiž v roli „prvního vola“ vpluli bez předchozího prohlížení do jezu. Ozvala se rána, ale pak jeli dál a již jen slyšeli, jak za nimi po jedné dopadají lodě partičky s plně naloženými kánoemi, kteří je se slovy „hele, jedou to ve dvou, a jde to“ sborem následovali. Nad Otavou se pak nesl třeskot praskajících sedaček a nadávky ...

V podvečer jsme se rozloučili se Zbyňou a Barčou a také Terkou, kteří ojížděli domů, a pak se usadili u stanů, z bufetu si nosili pívka, pojídali grilovaná masíčka a buřty, a když se setmělo zažehli ohýnek. Zde nás nejprve pobavil Pína líčením toho, co zase dneska vyvedl. Tak nejprve se vyválel na schodech navigace před Pětikolským jezem ve Strakoncích a později, během plavby, když se šel vyčůrat, tak zapadl do bahna na břehu řeky a pak si zde ještě větví málem vypíchl oko. Tedy, až jednou někdo bude chtít ty jeho příhody zfilmovat, tak to bude muset mít víc dílů než Ordinance v plechové ohradě.

Povídali jsme si a také zpívali při hře Š.M.A.K.u, při několika písničkách doprovázeného Pájou s flétnou, jíž Pína marně vyzýval, aby mu zadala vánoční koledu, aby mohl zpívat „Ježíšku Janáčku, Šůvinka tě bude ňuňávati ...“

Pátek 7. července 2017 (Štěkeň – Putim; 12,6 km): Ráno, již kolem šesté hodiny odjeli domů Tomáš s Bárrou, takže bylo celkem logické, že jsme jim pá pá udělali již večer u ohně. Počasí se trochu zhoršilo, a dokonce nás skropil i déšť, díky čemuž jsme pak odkládali balení stanů, aby nejprve uschly a nemuseli jsme je sušit v obýváku. Naštěstí sluníčko se přeci jen opatrně prodralo skrz mraky a později již bylo zase krásně.

Do cíle naší plavby v Putimi na soutoku Otavy a Blanice pak vyrazili řidiči, přičemž trochu zakufrovali. Na suchu dnes zůstali Helča, Míla a Ema, respektive na suchu zůstala většina z nás, minimálně pak řidiči, jejichž údělem bylo večer řídit při cestě do Prahy.

Rozloučili jsme se s Prckem a se Zdendou, Janou a Adélkou, kteří také odjízďeli domů, avšak přímo ze Štěkně.

Na poslední plavbu Velké vody se tedy nakonec vydalo jen pět lodí s posádkami: Vilda – Věra, Honza – Natálka, Pína – Štěpán, Pavel – Pája a Maré – Marta.

Otava tekla jen líně, takže jsme museli tentokrát pádlovat o něco víc než v předchozích dnech. Navíc, jak již bylo uvedeno, neměli jsme žádný palivo, dokonce i Vildův Břežňák už byl vypitý, takže jsme se sráželi jen minimálně.

První jez [Přeborovice](#) jsme po zdolání asi dvou kilometrů přenesli či skoníkovali, a tak jsme si sjeli až [Pangl](#) za další tři kiláky dál. Do komické situace (tedy pro ty, kdo je sledovali) se zde dostali Pavel s Pájou. Při sjezdu po spádové desce se doslova zapíchli špicí do nějaké překážky, asi kamene, schované pod vodou. No ale co teď? Seděli na spádovce v nezáviděníhodné situaci. Naštěstí proud byl slabý, takže když Pavel po chvíli váhání vystoupil a pomohl lodi rukama, dala se konečně do pohybu.

Pod jezem jsme pak zaparkovali kánoe a zašli do malé hospůdky hned vedle. Otevřené zastřešené sezení bylo hezké, ale babka, co tu šéfovala, stejně měla jen párky a klobásy, a také studenou malinovku a lahváče.

Po občerstvení a vykoupání jsme pokračovali dál a další jez [Jirkal](#) zdolali přenesením po pravém břehu. Přiblížili jsme se Kestřanské peřeji a čekali, zda za nízkého vodního stavu bude vůbec sjízdna. Kde by se tady vzala peřej? Blbost! Ale jo, skutečně tam byla. A sjízdna. No, tedy sjízdna. Spíše skluzná. Kameny této za vyššího stavu vody až dvojkové, čtvrt kilometru dlouhé peřeje byly věky vyhlazené a porostlé kluzkým mechem, takže po nich naše plastovky klouzaly jak ... no to si doplňte sami.

Nakonec jsme jimi prokličkovali, tedy až na Pínu se Štěpánem, kteří se asi v půlce cvakli. Pína nadával do všech Šůvinek, zatímco Štěpán se tomu pobaveně smál. A to ještě nebylo všechno!

O kousek dál jsme udělali zastávku na kamenité plázičce na koupání a pozápasové zhodnocení předchozího cvaknutí s elektronickou tužkou a za účasti komise odborníků. Pína pro změnu nadával, že ho nějaký Lojza mobilem otravuje s prací. Tak jsme zase vypluli. Asi po kilometru se Pína zamyslel nad tím, zda mobil uložil do barelu. Karamba! Barel zůstal na plázičce, takže Štěpáne zaber, jedeme nazpátek. Naštěstí pádlování proti proudu se zas až tak nelišilo od jízdy po proudu. Alespoň někdy se to hodí.

Poslední jez, [Zátavský mlýn](#), jsme pak skoníkovali u pravého břehu a bez problémů dopluli i poslední dva kilometry do Putimi, kam jsme dorazili v šest hodin. Vrátili jsme loď chlapíkovi z půjčovny, který si sem pro ně přijel, naložili bagáž a vlastní kánoe a v místním bufetu se navečeřeli. Tak jo, co by tady asi tam mohli mít jiného než jen smažáky?!

Před odjezdem proběhlo Toi-Toi story, a pak již postupně zahvízdaly gummy aut s Marém a Martou; Honzou a Pínou; Pavlem a Helčou s Pájou.

V Putimi zůstali jen Vilda a Věra se Štěpánem a Natálkou, Míla a Ema. Dobrodruzi! Večer si grilovali a byli v pohodě, jenže v noci přišlo nějaké tornádo zkřížené s uragánem, orkánem, vichřicí a foukáním fěnu, či co to bylo. Jednu chvíli to vypadalo na pět neděl v balóně, ale kolíky naštěstí byly zatlučeny dostatečně hluboko a dvě kopolky zapůjčené od Zbyni a Barči se také ukázaly jako lepší volba než, kdyby Benešiči spali ve své chýši...

Sobota 8. července 2017 (Putim): A to již byl úplný konec, když kolem poledne odjeli i poslední účastníci této velmi vydařené 77. vodácké akce LDF konané v 7. měsíci roku 2017.

Míla ještě cestou domů odvezl na Hubenov červenou děravou laminátku s tím, že prý do ní teče tolik vody, že se mu ji kvůli těm dvou dnům za rok ani nevyplatí lepit...